

Gill Sims

PREČO

MAMA

PIJE

Denník vyčerpanej
matky

Ljndeni

Prečo mama pije

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.albatrosmedia.sk

Lindeni

Gill Sims

Prečo mama pije – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Gill Sims

PREČO

MAMA

PIJE

Denník vyčerpanej
matky

Ljndeni

Originally published in the English language by HarperCollins
Publishers Ltd. under the title *Why Mummy Drinks*

Copyright © Gill Sims 2017

Translation © Denisa Ghaniová 2018

Jacket design © HarperCollins Publishers Ltd 2017

Jacket illustration © Tom Gauld / Heart Agency

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-0629-2

ISBN e-knihy 978-80-566-0693-3 (1. zverejnenie, 2018)

Pre D

OBSAH

SEPTEMBER / 9

OKTÓBER / 39

NOVEMBER / 65

DECEMBER / 105

JANUÁR / 161

FEBRUÁR / 183

MAREC / 207

APRÍL / 241

MÁJ / 261

JÚN / 287

JÚL / 323

AUGUST / 343

POĎAKOVANIE / 357

SEPTEMBER

UTOROK, 8. SEPTEMBRA

Opäť je tu prvý deň v škole. Tento rok zvládnem povinnosti matky, čo chystá deti do školy, na jednotku. Dokážem to. Tento rok bude príprava do školy vyzerat' takto:

6.00. Zobudím sa, osprchujem a oblečiem do štýlového a elegantného outfitu zo svojho praktického minimalistického šatníka, ktorý som si pripravila ešte včera večer. Namalujem sa podľa návodu z Pinterestu – nenápadne, ale sofistikovane. Nezabudnem na šik mačaciu očnú linku. Vyfénujem si vlasy, upravím ich do „jednoduchého“ drdola – znovu podľa Pinterestu – a tak dotvorím celkový „look“. Moderný, no zároveň klasický, s osobitým šmrncom. Dokonale nahodená upracem dom, aby nás na konci dňa privítalo pokojné a príjemné prostredie.

7.00. Zobudím svoje vzácne zlatička a ponúknem im široký výber zdravých domácich potravín. S radosťou súhlasím, že mi môžu pomôcť s prípravou palaciniiek/vafíí/praženice. Usmievam sa na nich a pohľadom plným materinskej lásky hľadím do ich žiariacich, sústredených tváričiek, keď spolu pripravujú lahodné pochúťky. Ja sa zatiaľ postarám o večeru tým, že vložím niečo chutné do remosky. Ak neviete, remoska je hrniec na pomalé varenie.

7.45. Pošlem svoje rozkošné ratolesti, aby sa umyli a obliekli, čo, samozrejme, prebehne rýchlo a jednoducho, lebo rovnošaty som im pripravila už večer.

Kým sa obliekajú, rýchlo vložím riad z raňajok do umývačky a z chladničky vyberiem dózy Bento s výživnými obedmi pre deti – sendviče sú vykrojené do tvarov zábavných postavičiek a doplnené širokým výberom zvláštne nakrájaného čerstvého ovocia.

8.00. Učešem Jane a zapletiem jej francúzske vrkoče alebo dačo podobné. Prejdem hrebeňom Petrovi po vlasoch a potom im desať minút čítam peknú rozprávku. Ďalších päť minút ešte raz narýchlo poupratujem, potom sa obujeme a oblečieme si kabáty.

8.25. Odídeme pešo do školy. Cestou si spievame pesničky, aby sme sa prebrali, a prejdeme sa okľukou cez park, aby sa prebehol aj pes. Pozorujem svojich rozkošných anjelikov, ako sa rútia po popadanom lístí a hrajú sa s naším krásnym psom. Cítim sa samolúbo pri pomyslení, ako čerstvý vzduch a pohyb pred vyučovaním povzbudí činnosť ich mladých mozgov a ako ich pripraví absorbovať informácie ako špongia vodu.

8.50. Na ihrisku s láskou vyobjímam a vybozkávam na rozlúčku svoje krásne deti, zakývam im a potom sa rázne vydám naspäť domov aj so psom. Keď sa pes usalaší v pelechu, aby v ňom počkal na svoju opatrovatelku, ktorá ho príde vypustiť na obed, nastúpim do čerstvo umytého auta a odfrčím do práce.

15.15. Vyzdvihnem svoje nádherné zlatička zo školy. Na ihrisku prehodím pár príjemných slov s ostatnými mamičkami o bezpečných a neutrálnych témach.

15.30. Dám deťom výživnú dobrotu, ktorá pravdepodobne obsahuje domácu granolu. Kým ju zjedia, prezriem ich školské tašky, starostlivo si prečítam každý lístok a zapíšem si poznámky o všetkých udalostiach/výletoch/požiadavkách. Pre každé dieťa mám farebne rozlíšené zakladače, do ktorých ukladám takéto lístky, aby som ich vedela rýchlo nájsť, keď ich budem potrebovať. Skontrolujem diár s domácimi úlohami a navrhнем vyvážený rozvrh, aby si každý večer urobili niektorú z nich.

15.45. Pošlem deti, aby sa prezliekli na povinné mimoškolské aktivity pre príslušníkov strednej vrstvy.

16.00. Vezmem deti na plávanie/hudobnú/tenis/tanečnú/džiu-džicu. Ak je na krúžku len jedno z detí, snažím sa zatiaľ zbližovať s druhým. Rozprávame sa o jeho dni/nádejach/snoch/ambíciách. Ak sú na krúžku obe deti, venujem sa pracovným e-mailom ako skutočná a schopná kariéristka dvadsiateho prvého storočia.

17.00. Dozriem na to, aby si deti urobili domáce úlohy podľa starostlivo naplánovaného rozvrhu.

17.30. Podávam lahodnú, bez námahy pripravenú večeru z remosky. Samolúbo si pripomeniem, aká som úžasná matka, a ľutujem tie, ktorým chýbajú moje vycibrené organizačné schopnosti a jedinečné materské inštinkty.

18.00. Dozriem na to, aby deti cvičili na klavíri, a prejdem si s nimi tabuľky s hláskovaním a časmi.

18.45. Dovolím im stráviť polhodinu pred televízorom.

19.15. Nasleduje kúpanie.

19.45. Je čas ísť spať. Prečítam im ďalšiu kapitolu z náučnej knihy, ktorú si vybrali.

20.00. Odmením sa za produktívny deň šálkou zeleného čaju.

Tento rok sa určite nezopakuje minulý rok, keď dni často plynuli skôr takto:

5.00. Zobudí ma detský dupot po schodisku. Ponáhľam sa dolu a na pohovke nájdem zhrbené dieťa nalepené na iPade. Zavrčím na toho sopliaka, aby sa ihneď vrátil do postele. Zaleziem späť do postele a zúrim. Napokon konečne zaspím, tesne predtým, ako zazvoní budík.

6.00. Posuniem budík.

6.10. Znovu posuniem budík.

7.10. Zobudím sa zaplavená panikou. Skočím do sprchy. Oblečiem sa do toho, čo mi príde prvé pod ruku. Takmer sa psychicky zrútim, keď sa mi nedarí natiahnuť si nohavičky, lebo zadok sa mi roztiahol do plnej šírky. Potom si uvedomím, že v tej rýchlosti som si nevšimla, že sa mi do zásuvky priplietli Janine nohavičky, ktoré sa teraz snažím obliecť. S úľavou si poviem, že hoci môj zadok nie je najmenší a ani najmladší, nijakej dospelej žene by sa nepodarilo navliecť do nohavičiek osemročného dievčaťa. Skloním hlavu a zapnem hlučný fén. Skúmavým pohľadom si prejdem po vlasoch, ktoré mi odstávajú na všetky strany ako dikobrazovi, a zopnem si ich gumič-

kou s Hello Kitty. Snažím sa tváriť, že mám na hlave gumičku s Hello Kitty úmyselne, aby som ňou dala najavo svoju jedinečnosť a osobitosť. Neúspešne.

7.30. Zídem na prízemie a zakričím na svoje vzácne zlatička, aby sa láskavo odtrhli od hlúpych elektronických zariadení, zišli dole a naraňajkovali sa.

7.37. Vytrhnem hlúpe elektronické zariadenia deťom z rúk, zrevem, že im ich navždy skonfiškujem, a znovu ich požiadam, aby zišli dole a naraňajkovali sa. Deti na mňa prekvapene civejú, lebo v priebehu posledných siedmich posratých minút si vôbec nevšimli, že môj šialený výstup pripomína vílu Smrti.

7.40. Hodím deťom cereálie Coco Pops. Spustí sa hádka, kto dostane hlúpu plastovú hračku zo škatule. Odpovedám na nekonečnú záplavu debilných otázok typu: „Kto by vyhral, keby sa bila upírska veverička s lasicovitou mačkou?“ alebo: „Dá sa zjesť prasa bradavičnaté?“ Kričím: „Neviem, neviem, vygúglim to neskôr. Prestaňte sa prplat' v jedle a zjedzte ho. No tak, ponáhľajte sa, je to len miska cereálií! Ako dlho potrvá, kým ju zjete? Nie, prosím, nerobte to, vylejete to! Áno, áno, úžasné, vravela som vám, že to vylejete, ak to urobíte, nie?! NECHAJTE TO TAK! Upracem to, no tak. PONÁHLAJTE SA!“

8.00. Pošlem deti, aby sa umyli a obliekli. Napriek tomu, že som im včera večer pripravila rovnošaty, nevedia ich nájsť alebo tvrdia, že tam nie sú. Vyleziem po schodoch a ukážem im, že rovnošaty majú na stoličkách rovno pred očami, tak ako každé poondiate ráno. Zároveň sa snažím zabalit' im obedy a do remosky hodím niečo, čo deti možno aj zjedia – bolonské

špagety. Nakrím psa. Sledujem, ako vdýchne žrádlo, dusí sa a potom sa vyvracia. Grcku utriem mopom.

8.20. Pokúsim sa rozmotat' gordický uzol v Janiných vlasoch. Znovu jej vysvetlím, že NEVIEM PLIEST' FRANCÚZSKE VRKOČE, a namiesto nich jej urobím dva copy. Počúvam, ako sa sťažuje, že som nanič mamička, lebo všetky ostatné mamičky vedia upliet' francúzske vrkoče. Vie ich upliet' aj ocko Tilly Barkerovej. Strpím jej zdĺhavú prednášku o tom, že absencia francúzskych vrkočov jej zničila život a robí jej existenciu zbytočnou, a pritom naháňam po dome Petra a snažím sa uhladiť mu zvláštne chumáče, ktoré sa mu v noci urobili vo vlasoch. Kvičí a vyhába sa mi, akoby som ho chcela chytiť a pichnúť špendlíkom.

8.35. Revem na deti, aby sa obuli, obliekli si kabáty a vzali školské tašky, hneď, hneď, hneď. HNEĎ! Prehltnem penu, ktorá sa mi od hnevu derie z úst pri pohľade na ich bezduché tváre a skutočnosť, že úplne popierajú existenciu topánok, kabátov a školských tašiek. Dieťa mi oznámi, že dnes musí doniesť do školy veľmi dôležitý lístok so súhlasom rodiča. Márne prehladávam kopy papierov. Lístok nakoniec nájdem a vzápätí sa pokúsim vydolovať spoza pohovky päťlibrovku, lebo toľko mám podľa neho zaplatiť, no v peňaženke mám len dvadsaťlibrovku.

8.47. Konečne vyjdeme z domu, súrim deti do školy a tiahám za sebou psa, ktorý sa pokúša ocikať každú pouličnú lampu.

8.57. Dotlačím deti na ihrisko a chabo sa usmejem na dračicu riaditeľku, ktorá stojí pri bráne a tvári sa, že víta rodičov, no v skutočnosti ich posudzuje. Zabránim psovi, aby pri jej pan-

čuchách telovej farby zdvihol zadnú nohu. Ponáhľam sa čo najrýchlejšie domov a potichu sa ospravedlňujem chudákovi psovi, že som mu nedopriala poriadnu prechádzku.

9.07. Nechám opatrovatelke psa odkaz, či by s ním mohla byť na prechádzke o päť minút dlhšie, ak má čas, vrútim sa do auta a neprítomne premýšľam, čo je to za smrad. Cestou do práce sa snažím namalovať, a pritom sa presviedčam, že nanášať si počas jazdy lesk na pery nie je nebezpečné ani protizákonné. Pokúšam sa vytesniť si z mysle, aký výbuch som za sebou zanechala doma.

15.15. Vyzdvihnem deti. Rozpačito sa porozprávam s ostatnými rodičmi, pričom sa snažím vyhnúť Spolku čertovsky dokonalých mamičiek, ktorý vedie Najdokonalejšia z nich, Dokonalá mamička Dokonalej Lucy Atkinsonovej. Snažím sa nespôsobiť ďalšie *faux pas*, napríklad sa zdržím poznámky, že istý obľúbený detský televízny moderátor na mňa pôsobí ako sexuálny deviant.

15.30. Nakrím deti zemiakovými lupienkami a popritom sa snažím popasovať s neporiadkom.

15.45. Pošlem deti, aby sa prezliekli na povinné mimoškolské aktivity pre príslušníkov strednej vrstvy. Pohádam sa s nimi, prečo na ne musia chodiť a prečo nie je plávanie/hudobná/tenis/tanečná/džiu-džicu len hlúpa strata času. Znovu mi povedia, že som zlá mama, ktorá im kazí život. Prisahám, že ak ešte raz začujem: „Ale to nie je fér!“, neručím za svoje činy. Odmietnem Petrovu ponuku, aby som vyšla na poschodie a očuchala jeho prd. Vybehnem po schodoch a nájdem oblečenie, o ktorom znovu tvrdili, že zmizlo. Chcem ísť na záchod, no nájdem

v ňom obrovské hovno. Nahnevane vykrikujem o fantómovom Sráčovi, zatiaľ čo deti behajú po dome len v spodnej bielizni. Asi desať minút revem: „O PÄŤ MINÚT odchádzame!“ Znovu mi zopakujú, že to nie je fér. Odseknem im, že život nie je fér. Premýšľam, kedy si konečne nalejem víno.

16.05. Vezmem deti na zbytočné a absurdné krúžky pre strednú vrstvu, na ktoré ani nechcú chodiť, v márnej snahe, aby som z nich vychovala všestranných členov spoločnosti. Ak je na krúžku len jedno z detí, druhému dovoľím, aby sa hralo na elektronickom zariadení, hoci ráno som sa vyhrážala, že ich navždy skonfiškujem. Ja zatiaľ na mobile sledujem ľudí na Facebooku. Ak sú na krúžku obe deti, otvorím si pracovné e-mail, neprítomne na ne zízam a potom sledujem ľudí na Facebooku.

17.00. Podvoľím sa kriku detí a dovoľím im hrať sa dlhšie na elektronických zariadeniach.

17.30. Uvedomím si, že ráno som nezapla tú poondiatu remosku. Deťom dám na večeru cestoviny so syrom. V chabom pokuse dostať do nich nejaké vitamíny ich prinútim zjesť kúsok ovocia. Keď namietajú, vygúglim, čo je skorbut, a ukážem im obrázky. Tvrdia, že im je jedno, ak ho dostanú.

18.00. Spýtam sa ich, či majú nejaké domáce úlohy. Zaryto popierajú. Súhlasím, že môžu byť ešte päť minút na elektronických zariadeniach. Otvorím si víno. Pokúsim sa upratať výbuch, ktorý zostal z kedysi vkusne zariadeného, elegantného domova.

18.30. Prikážem deťom, aby vypli elektronické zariadenia

a išli cvičiť na klavíri/pozreli si tabuľky s hláskovaním/časmi. Ja zatiaľ povysávam a nahádzem do práčky nekonečné množstvo bielizne.

18.45. Uvedomím si, že deti sú podozrivo ticho a nepočujem hru na klavíri ani nič iné. Zistím, že deti len vymenili jedno elektronické zariadenie za druhé a tvrdia, že som im prikázala odložiť iPody, no iné zariadenia som nespomenula.

19.00. Oznámim deťom, že je čas na kúpanie. Vyhlásia, že majú veľmi dôležitú domácu úlohu, ktorú musia zajtra odovzdať. Popod nos si zašomrem všetky nadávky, čo poznám. Pomôžem im s domácou úlohou a odolám nutkaniu opýtať sa ich, či sú naozaj také hlúpe, že zabudli, aké číslo nasleduje po trojke, a myslia si, že S-O-B sa píše „los“.

20.30. Deti sú konečne okúpané a uložené. Hodím sa na pohovku a gľgnem si z toho istého pohára vína, ktorý som si naliala o 18.00, no až teraz som sa k nemu dostala. Niekoľkokrát zamrmlm: „DPČ s mojím životom!“ a klesám na duchu.

Áno, tento rok bude určite lepší, budem mať všetko zorganizované oveľa dôkladnejšie. Žiaľ, ešte sa mi nepodarilo kúpiť dózy Bento, nemám ani praktický minimalistický šatník, musím prísť na chuť zelenému čaju, lebo je horký, a ešte som sa nenaučila namalovať si mačaciu očnú linku ani zaplietť francúzske vrkoče, ale som presvedčená, že sú to len maličkosti v mojom veľkolepom majstrovskom pláne.

PIATOK, 11. SEPTEMBRA

DPČ! Dnes mám tridsaťdeväť. Nechcem mať tridsaťdeväť. Ako sa to stalo? Kedy sa to stalo? Nemala som mať viac ako tridsaťosem – a aj ako tridsaťosemročná som si pripadala prastará – no teraz pozerám do hlavne štyridsiatke a budúcnosti, v ktorej budem pravdepodobne nosiť zvláštne vzorované sukne z katalógov a možno aj „výraznú šatku“, ak si trúfnem.

Budúcnosti, v ktorej sa môj scvrknutý spoločenský život bude točiť okolo ľudí, čo sa ma budú pýtať, či chcem prísť na jogu pre pokročilých alebo do slušného čitateľského klubu, kde čítajú len vážne a povznášajúce knihy, každý má okolo roláka uviazanú „výraznú šatku“ a všetci sú pripití už po jednom pohári rulandského sivého. Budú mi vraviť: „Ach bože, ty si si dala ďalší pohár? Ty máš teda odvalu!“ A ja budem bojovať s nutkaním odvetiť, že vôbec nemám odvalu. Odvážna osoba by vydržala ich hlúpe táraniny bez anestézie. A na to, aby som ich zniesla, v skutočnosti nepotrebujem ďalší pohár tohto lacného vína, ale celú fľašu vodky a možno aj trochu kokaínu. A, ach, prečo ste, preboha, VŠETCI TAKÍ NUDNÍ?

Keby som to nebola zakričala na ostatné mamičky, možno by jednotvárnosť posedení čitateľského klubu narušilo príležitostné pozvanie na večierok spojený s predajom šperkov. Tam aspoň tečie alkohol potokmi, aby vás navnadil kupovať, kupovať, kupovať. No potom sa na druhý deň zobudíte so sklúčeným pocitom, že ste minuli 150 libier, ktoré ani nemáte, na kopy nekvalitne vyrobených taľafatiek, čo ani nepotrebujete.

Vždy som sa domnievala, že keď nastane tá nepravdepodobná udalosť a ja dovŕším štyridsať rokov, bude zo mňa elegantná, sofistikovaná, svetaznalá žena, ktorá vie plynule po

francúzsky, má lukratívne, ale dobročinné povolanie a oplýva vedomosťami o umení, literatúre a politike – že budem jedna z tých, ktorých ľudia vyhľadávajú na intelektuálnych večierkoch, aby zistili, aký majú názor na situáciu na Strednom východe. A potom by sa rozprúdila poučná diskusia plná informácií, počas ktorej by vyšlo najavo, že som oveľa múdrejšia ako oni.

Namiesto toho ma ľudia vyhľadávajú na večierkoch len preto, lebo im niekto povedal, že mám cigarety, a v skutočnosti pracujem na čiastočný úväzok na oddelení IT v jednej nudnej firme, lebo vďaka tomu mám dost' času na deti a ušetrim za opatrovanie. No na druhej strane bolo moje zdĺhavé a drahé vzdelávanie úplne zbytočné. Keď som mala dačo po dvadsiatke a nevedela som fungovať, túžila som byť staršia a dospieť. Bolo som hlúpa.

Byť dospelou je peklo. Nechcem sa len tak mlčky zmeniť na ženu, čo žela deťom dobrú noc, má praktický účes, žije „pre deti“ a na ihrisku sa snaží tromfnúť ostatné ženy tým, že sa chváli všetkými mimoškolskými aktivitami svojich ratolestí, „úspechmi“ manžela v jeho dôležitej práci a poslednou exotickou dovolenkou.

Chcem piť veľa whisky v zadymenom džezovom klube, mať na sebe sukňu neprimeranej dĺžky a počúvať, ako mi nevhodný muž šepka čosi do ucha.

Chcem mať zaujímavé povolanie, v ktorom využijem dôvtip a inteligenciu (som si istá, že ich stále niekde mám...).

Chcem znovu zažiť vzrušenie, romantiku a nebezpečenstvo.

Chcem ujsť do Paríža a zaľúbiť sa v podkroví (samozrejme bez chudoby a hladovania).

Simon a deti by určite našli v mojom pláne nejaké trhliny. Nielen fakt, že neznášam džez.

SOBOTA, 12. SEPTEMBRA

Namiesto zadymených džezových klubov, parížskych podkrovi a nevhodných mužov ma Simon vzal včera večer na narodeninové *tapas* a ja som sa opila o trochu viac, ako som plánovala. Podarilo sa mi obliecť si sukňu neprimeranej dĺžky a piť whisky. Bohužiaľ, whisky bola len súčasťou kokteilu v jednom veľmi úbohom hipsterskom bare. Bojím sa, že hipsterské bary v poslednom čase nahradia zadymené džezové kluby, keďže fajčenie je všade zakázané.

Matne a so zlým pocitom si spomínam, že predtým, ako ma Simon odviedol preč do menej snobského baru s poriadnymi pohármi namiesto zaváracích, som trochu hlasnejšie, než som plánovala, zakričala: „ÚBOHÍ HIPSTERI!“ Dôkazy na mojom telefóne naznačujú, že vtedy nám došli témy na konverzáciu, lebo som nafotila kopu selfie a fotiek kokteilov a hodila som ich na Facebook s nečitateľnými popismi. Keď odbilo 23.30, Simon sa musel pobrat' domov do postele, aby sa náhodou nezmenil na tekvicu. Prekvapilo ma, že sme dokázali vymyslieť dosť tém na to, aby som na Instagrame nezdieľala otravnú fotku svojej večere.

Dnes ráno som sa však zobudila s úžasným pocitom. Cítila som sa veľmi spokojne, že som zostala pri tvrdom alkohole, nemiešala a nezafarbila si červeným vínom zuby načierno. Nie, ja nie. Nie tentoraz. Pri chlipkaní kokteilov som musela pôsobiť ako elegantná, dobre vychovaná dáma.

No potom som vstala z postele a už som sa necítila tak spokojne. Zhoršila sa aj bolesť. Rýchlo som si uvedomila, že ani zďaleka nie som múdra a spokojná, lebo napokon sa mi vôbec nepodarilo vyhnúť sa opici. Namiesto toho som zažívala jej imponantne pomalú, spaľujúcu verziu – takú, ktorá vás okla-

me, že je vám dobre, takže normálne začnete svoj deň, ale potom vás zrazu udrie do hlavy ako prekliata gorila a vám sa chce umrieť. Mám pocit, že sa mi do úst vysral jazvec.

Vrátili sa mi aj strašné spomienky na včerajšiu večer. Po úbohých kokteiloch s whisky som prešla na kokteily s džinom. Spomenula som si na to, ako som vzlykala v taxíku cestou domov a pýtala som sa taxikára, či vyzerám na to, že o rok budem mať štyridsať. Myslím, že povedal nie, ale skôr zo strachu, než úprimne.

A keď som sa modlila, aby bolesť ustúpila, zavolala mi uplakaná Hannah, že ju Dan opúšťa. Keď vám zavolá vaša najlepšia kamarátka na celom, celučičkom svete a oznámi vám, že ju opúšťa jej priblížený manžel, nemôžete na to povedať nič iné ako: „Chceš prísť ku mne?“ a „Nie, nie, zober aj deti, žiadny problém.“

Hannah je zničená a mne je jej ľúto, ale ak mám byť úprimná, nikto z nás nikdy nechápal, čo na tom Danovi vidí. Bol to ten najnudnejší muž na svete a zároveň rád ovládal druhých. Také dačo však ešte netreba vravieť nahlas, keby náhodou zmenil názor alebo keby ona zmenila svoj a prijala ho späť. No úprimne si myslím, že rozvod je presne to, čo potrebuje. Nepožiadala som ju ani takto: „Prosím, môžeš plakať trochu tichšie, lebo ma hrozne bolí hlava a asi mi bude zle?“ Neviem, či som preto dobrá alebo zlá kamarátka.

STREDA, 16. SEPTEMBRA

Dnes, keďže som si predsavzala, že budem lepšia, milšia a starostlivejšia mamička, som namiesto odľukovania pri školskej bráne o 8.59 a vykrikovania: „Bežte, BEŽTE! PRÍDEME NESKORO! NESKORO!“, prišla do školy o 8.50 a odpreva-

dila som deti až na ihrisko. Príjemne som sa s nimi porozprávala o tom, čo budú dnes robiť a na aké zábavné veci sa môžu tento rok tešiť.

Po veselej rozlúčke s mojimi zlatičkami sa na mňa, nanešťastie, vrhla Dokonalá mamička Dokonalej Lucy Atkinsonovej a jej Spolok čertovsky dokonalých mamičiek. Opýtali sa ma, či som mala pekné leto. Pri takýchto otázkach ľudia vždy súcitne naklonia hlavu nabok a v očiach sa im blysne. Vôbec im nezáleží na tom, aké som mala leto, len chcú, aby som vedela, že oni boli v Toskánsku alebo na Barbadose a zároveň sa uistia, že som nebola na žiadnom lepšom mieste. Napokon sa naoko skromne postažujú, že aj ony by rady zažili „také jednoduché prázdniny“, no v skutočnosti sa škodoradostne tešia zo svojej bronzovej pokožky.

Nemala som pekné leto, pretože pekné leto znamená vyvalovať sa na nejakom luxusnom mieste a čítať skvelé knihy od Jilly Cooperovej alebo Penny Vincenziovej, zatiaľ čo vám nejaký milý muž nosí kokteily. Opito kričať na Simona, aby sa prišiel pozrieť, aký nápoj sa dá pripraviť z džinu z lacného supermarketu Aldi a pofidérnej fľaše záhadného alkoholu, ktorú sme dostali na Malte pred dvanástimi rokmi, no doteraz sme sa ju báli otvoriť, a pritom hľadať na Netflixe niečo, hocičo, čo deti ešte nevideli, okrem *Sráčov* (Ukázalo sa, že tento seriál vôbec nie je vhodný pre deti. Peter sa totiž opýtal učiteľky, čím prišla do školy, a potom ju nazval sockou, čo sa vozí v autobuse.), to sa vážne nedá nazvať pekným letom. No Spolku čertovsky dokonalých mamičiek sa s tým nepriznám.

Takže sme hodili pár slov a ony sa spýtali, či sme boli „len doma“, a potom vzdychali, aké sú unavené z toho, že so sebou museli vláčiť svoje dokonalé deti po celom svete, lebo opatrovatelka si vzala týždeň voľno, aby navštívila rodinu. Usmievala som sa, zatínala zuby a v duchu som si prisahala, že ďalšiu,

ktorá prehodí povýšeneckú poznámku, plesnem po hlave jej vlastnou svetlozelenomodrou kabelkou značky Céline. (Nič také by som, samozrejme, neurobila. Tresla by som ju svojou lacnou kabelkou značky Primarni a ukradla by som si jej kabelku Céline pre seba, kým by sa spamätala.)

DPČ, nie div, že pijem, keď musím pretrpieť tento Spolok. Vlastne sa čudujem, že nepijem viac. Dnes večer som chcela byť dobrá a milá, no stretnutie so Spolkom a celá hodina po škole, počas ktorej mi Peter rozprával „vtipy“ (najlepší bol: „Čo dostaneš, ak skrížiš kozu a mesiac? Mesiackoza.com!“ Ostatné boli ešte horšie...), ma trochu nalomili. Keď som si všimla, že v chladničke je fľaša Sauvignonu Blanc a zostalo v nej len za pohár vína, zdalo sa mi nesprávne nechať to úbohé víno samé, keď sa môže šťastne pridať k spoločníkom zo včerajška. Napokon to bol dosť veľký pohár.

PIATOK, 18. SEPTEMBRA

Kamarátim sa s vínom. Aj Hannah sa s ním kamaráti. Prinútila Dana, aby dal pozor na deti, a prišla na návštevu. Pili sme plnými dúškami ružové víno a kričali sme: „Dan je čurák!“

Simon sa pred nami skryl, lebo ten si nevie poradiť s citovo založenými ženami ani pri najlepšej vôli, nieto v prípade, keď stále hrozí, že manželkina najlepšia kamarátka sa pred ním každú chvíľu rozplače a on sa s ňou bude musieť rozprávať o pocitoch. Simon si predstavuje úprimný a otvorený rozhovor o niečích pocitoch tak, že ho trápne potľapká po pleci, zamrmle: „No tak,“ a pritom horúčkovo hľadá najbližšiu únikovú cestu.

Podarilo sa nám zahnať ho do kúta, keď sa pokúsil vkradnúť do kuchyne po ďalšie pivo. Myslel si, že nás úplne zamestnáva

spievanie piesní Glorie Gaynorovej. Trvali sme na tom, že skôr než odíde, musí priznať, že Dan je poriadny čurák. Našťastie ho nikdy nemal príliš v láske, vlastne sa často sťažoval, že vyzerá ako škriatok (aj tak vyzeral), takže nenastal žiadny trápny, nudný moment, kedy by sa vyhovárал, že nechce „stáť na niečej strane“. Aj tak nebolo pochyb, že je na Hannahinej – je moja najlepšia kamarátka a on je môj manžel, takže sa musí postaviť na tú stranu, na ktorú mu poviem. Keby sa niekto rý z jeho kamarátov rozviedol a vyhlásil by o svojej manželke, že je nehanebná cundra, urobila by som preňho to isté. Samozrejme len vtedy, keby nešlo o jedného z jeho kamarátov čurákov.

Bojím sa, že zajtra sa už s vínom kamarátiť nebudeme.

PONDELOK, 21. SEPTEMBRA

Dnes ráno vládlo na ihrisku *muchos* vzrušenie. Prišiel tam MUŽ! Niežeby sa na ihrisku nikdy neobjavili muži – toto nie je predmestie ako z románu *Stepfordské paničky* –, ale títo muži mali väčšinou podobu super zaneprázdnených a dôležitých ockov v oblekoch, ktorí vpochodovali na ihrisko a hneď aj odpochoovali. Deti nechávali pri bráne alebo ich odvliekli bleskovou rýchlosťou preč, a pritom nahlas rozprávali do mobilných telefónov, aby sme všetci vedeli, akí sú strašne zaneprázdnení a super dôležití a že sú tu len preto, lebo bezohľadná opatrovatelka dostala zápal slepého čreva. Druhý typ boli domáci ženatí ockovia, ktorí sú milí, ale vždy pôsobia, že by im bodla sprcha, zdajú sa stratení a majú slzy na krajíčku. Niekedy vodia deti do školy aj úplne normálni, príjemní muži, ale tí sem zapadnú – hoci nespádajú ani do jednej z vyššie uvedených kategórií, nebijú do očí.

Dnes sa však na ihrisku zjavil Sexi Muž. Už sa to raz stalo, to je pravda, ale ten „muž“ mal dvadsaťtri rokov, bol Francúz a chodil s jednou nádhernou pomocníčkou v domácnosti. Keď sme naňho zízali, cítili sme sa ako milé, roztrasené, nadržené babičky zo skeču od Harryho Enfielda. Upozorňovali sme jedna druhú: „MLADÍK!“ a chlipne sme sa rehotali. Čudné, už nikdy sa nevrátil.

Tento nový muž je v primeranom veku a sexi. Má rozstrapatené vlasy, strnisko a koženú bundu ako nejaký rocker. Pôsobí cool – nie smutne ani akoby prežíval krízu stredného veku. Vlastne vyzerá úplne ako muž, ktorý by si k vám prisadol v zadymenom džezovom klube a šepkal vám do ucha neslušné návrhy. A má veľmi pekný zadok.

Hanbím sa za seba, že ako slušná vydatá tridsaťdeväťročná matka dvoch detí civiem na ihrisku na zadok cudziemu mužovi, hoci ma obklopujú nevinné srdcia a mysle citlivých detí, ale dočerta s tým, naozaj má veľmi pekný zadok. Simon popiera, že sa pozerá na zadky pomocníčok v domácnosti, keď chodí po deti, ale očividne klame. Je nemožné nevšimnúť si ich zadky. Mamičky na ihrisku často uvažujú, či sme také zadky mali kedysi aj my. Po dlhých debatách sme dospeli k záveru, že pravdepodobne nie, lebo sme Britky. Keď sa nám formovali postavy, pili sme cider a jedli čipsy na rozdiel od zdravých Európanov, ktorí jedia šaláty a jazdia na bicykli.

Vrátim sa však k peknému zadku. Dokonca aj Dokonalú mamičku Dokonalej Lucy Atkinsonovej vyviedol z miery. (Dostane mykózu, ak sa bude v tých úzkych legínsoch príliš vzrušovať.) Po ihrisku už kolovali rôzne klebety, takže nám jedným dychom prezradila, že náš objekt sa volá Sam. (Samozrejme, že sa volá Sam. Taký skvelý mužný zadok musí patriť mužovi s jasným mužným menom. Taký zadok by nemohol mať niekto s menom Norman.) Je slobodný otecko, lebo žena

ho nechala kvôli inému a bezcitne opustila aj deti (BOŽE, aký zadok musel mať jeho sok?). Pracuje v oblasti IT (Naozaj? Nevyzerá na to, ale, ach, máme niečo spoločné.) a má dve deti – chlapca v Petrovej triede a dievča v Janinej. (Ešte viac spoločného!)

Bola by som hrozná osoba, keby som nahovorila svoje deti, aby sa skamarátili s jeho, a ja by som tak získala lepšiu výhľad na to veľkolepé pozadie? Áno, bola. No zdalo sa, že všetky matky s deťmi v našich triedach premýšľajú rovnako.

Moje drahé zlatička mi poskytli veľmi málo informácií o nových spolužiakoch. Jane si spomenula, že to dievča sa volá Sophie a je „celkom fajn“. Peter sa zatváril neprítomne, keď som sa ho opýtala na nového spolužiaka, a nakoniec odvetil: „Ach, myslíš Elliotta, ktorý má ultra vzácne zlaté príšerky Moshi Monsters?“ Elliott sa prisťahoval minulý rok. Niekedy ma z mojich detí chytá zúfalstvo.

To, že sa každý deň pred cestou do školy učeš a výraznejšie namalujem, je, samozrejme, súčasťou môjho predsavzatia viac sa snažiť a nebyť taká lenivá bordelárka. Je úplná náhoda, že sa v tom čase objavil na ihrisku Sam so svojím zadkom. Nič viac.

STREDA, 23. SEPTEMBRA

Jane mi ráno o 8.30 pripomenula, že dnes ide na školský výlet. Zachvátila ma panika, keď som sa pokúsila spomenúť si, či som podpísala lístok a zaplatila škole obrovskú sumu, ktorú zjavne stál výlet na miesto, kde je vstup zadarmo. (Zdá sa, že prenajať si autobus je veľmi drahá záležitosť. Možno by som mala zmeniť zamestnanie, kúpiť si autobus a prenajímať ho. Edie McCredieová v detskom televíznom seriáli *Balamory* si

svoje povolanie zjavne užívala. Bola vodičkou autobusu? Možno skôr taxikárkou. Už len z princípu si odmietam vygúgliť *Balamory*, aby som to zistila. Tie dni sú už za mnou. Neželám si znovu vidieť strnulý úškrn slečny Hoolieovej, čudovať sa, prečo mal vynálezca Archie toľko téglikov od jogurtov, alebo uvažovať, či Josie Jumpová prekračovala povolenú rýchlosť. Došlaka, vygúglila som si to. Edie bola vodičkou autobusu. Teraz nemám čisté svedomie.)

O 8.40 sa Jane nenútene opýtala, či sa aj ja teším na výlet... ACH! Hádam som nezačiarkla štvorček vedľa: „Chceli by ste pomôcť?“! Áno, začiarkla som ho, no nechápem prečo. Možno som bola opitá, keď som vyplňala formulár. Prečo by som sa dobrovoľne ponúkla, že pomôžem, keď mám „deň voľna“ – tento deň vnímam ako „deň, keď sa snažím aspoň trochu upratať ten bordel v dome“, a ten bastard Simon ako „deň, keď kávičkujem“. Nielenže som omylom začiarkla ten štvorček, ale neunúvala som sa ani skontrolovať deťom diáre s domácimi úlohami, preto som si nevšimla milý odkaz od pani učiteľky, v ktorom mi oznámila, že jej budem asistovať pri dozore nad anjeličkami. Pri úlohe, čo sa podobá skôr na zaháňanie ovečiek.

Desať minút. Viac som nemala. Desať minút, aby som vyzerala upravené a slušne a tiež trochu sexi pre prípad, že na výlet pôjde aj Samov zadok. NIE. Nie. Zlé, nesprávne. Nemusím vyzerat' sexi, či už tam Samov zadok bude, alebo nie.

Umyla som si zuby, stiahla šialené vlasy do copu a plesla som si na tvár trochu mejkapu, aby som zakryla tú najväčšiu hrôzu. Keď som prišla na ihrisko, celkom ma potešilo, že som nemala dosť času premeniť sa na žiarivú sexuálnu bohyňu, lebo na asfalte sa to len tak hmýrilo leskami na pery, trepotajúci mi sa mihalnicami a trochu príliš obtiahnutými pulóvrikmi. Každá mamička zjavne premýšľala o Samovom zadku rovnako

nemravne ako ja. No na obzore nebolo ani chýru po posvätnom pozadí a jeho deti priviedla opatrovatelka (treba poznamenať, že aj ona bola nahodená).

Výlet bol, samozrejme, hrozný. Netušila som, aký smrad môže vyprodukovať horda detí v autobuse. Čím ich rodičia krmia? Tridsať detí v uzavretom priestore zjavne prdelo od chvíle, čo sme nastúpili do autobusu, až po okamih, keď zastal pri veľkom múzeu plnom neoceniteľných artefaktov, z ktorých sa deti síce môžu mnohému priučiť, ale to by sa nemohli celý čas snažiť ukradnúť ich alebo rozbiť. Oči mi slzili a plúca ma pálili, keď sme vystupovali. Napadlo mi, že niekto určite nestihol dobehnúť na záchod, taký neznesiteľný bol ten smrad.

Učiteľia by mali byť vybavení plynovými maskami, keď trávajú celé dni v tom páchnucom opare. No keď som na prdenie upozornila pani učiteľku, len sa veselo zasmiala a odvetila: „Nebojte sa, zvyknete si!“

Neverím jej ani slovo. Peter prišiel minulý rok domov a hrdo oznámil, že učiteľke prišlo z jeho smradľavého prdu zle. Peter je dosť nechutný. Jedno dievčatko, čo s ním sedelo, museli presadiť, lebo pri jeho ustavičnom prdení a následnom hysterickom smiechu sa nevedelo sústrediť. Človek by si myslel, že pri Petrovi a psovi so smradľavým zadkom si na smrad zvyknem, ale nezvykla som si. Možno berie pani učiteľka drogy. Tým by sa mnohé vysvetlilo.

Výlet bol v každom prípade hrozný. Trieda sa nedala ustrážiť. Prichytila som Freddieho Dawkinsa, ako si utiera šušne do skla na vitríne. No aspoň som celý čas nemusela nikoho odvieť na záchod, veď v dnešných časoch je už každý podozrivý z pedofílie.

V múzeu sa mali dozvedieť niečo o Egyptánoch. Mám však podozrenie, že sa nedozvedeli nič okrem toho, ako premárniť peniaze na haraburdy z obchodu so suvenírmí. Jane odo mňa

očakávala, že ju budem zásobovať peniazmi ako banka, aby si kúpila všetko, čo zbadá, a keď som jej odmietla dať 35 libier na dáždňik s balerínou, odula sa. Tridsaťpäť libier! Za dáždňik! DPČ, netušila som, že za dáždňik sa dá vysoliť 35 libier, hoci popravde som kupovala dáždňiky vždy v obchode, kde je všetko za libru. Po troch použitíach sa pokazia alebo ich stratím, takže celkovo som za tie roky za dáždňiky asi minula oveľa viac ako 35 libier, a možno mi v živote chýba práve výrazný dáždňik. Keby som Jane kúpila dáždňik za 35 libier, možno by z nej vyrástla pekne tvarovaná, normálne fungujúca žena, ktorá by si v takmer štyridsiatke stále neopakovala: „Keď raz budem dospelá...“ Doriti, znovu som ako matka zlyhala.

Za to, že som taká slušná, ba dokonca zbožná osoba, podujala som sa pomôcť na školskom výlete a nezmachlila som si tvár ako nejaká harpya, ktorá chce zviest' muža s pekným zadkom, si zaslúžim víno, hoci je streda. No a čo, že zajtra musím ísť do nudnej práce. Ukázalo sa totiž, že autobusy sú dosť drahé a treba prejsť vodičským testom, aby som s ním mohla jazdiť. Keďže vodičák som takmer neurobila ani na malom aute – pri opravných pokusoch som dostala toho istého skúšajúceho toľko ráz, že ma nakoniec nechal prejsť, lebo o nás už začali kolovať reči –, neexistuje šanca, že by som prešla vodičským testom na obrovskom autobuse.

PIATOK, 25. SEPTEMBRA

Dýchaj. Dýchaj. Dýchaj. Dnes som pracovala len pol dňa, lebo som bola objednaná k zubárovi a neoplatilo sa mi vrátiť do roboty. Kým by som musela ísť po deti, zostala by som tam len polhodinu, takže som pred skončením vyučovania radšej vzala psa na prechádzku okolo parku. A hádajte, koho som tam stret-

la pri naháňaní poondiateho bulteriéra okolo rybníka a revaní, aby nechal kačky na pokoji? Úžasného Sama a jeho zadok. Bol na prechádzke s pekným stafordšírskym bulteriérom, a hoci sa môj pes predvádzal tým, že ma – ako vždy – neposlúchal, rozhodol sa pribehnúť k Samovi a začal naňho vyskakovať. Zbytočne som kričala, aby tá mizerná beštia prestala. No na druhej strane som tak mala skvelú zámienku prihovoriť sa Samovi bez toho, aby som pôsobila ako smutná, zúfalá flandra. (Lebo ako „majiteľka nedisciplinovaného bulteriéra“ budem pôsobiť oveľa lepšie, čo?)

Porozprávali sme sa o psoch, zistili sme, že oba sú zachránené z útulku, potom poznamenal, že ma videl pri škole (zalapala som po dychu) a opýtal sa, či nie sú naše deti v tých istých ročníkoch.

Sam si ma všimol! Sam. Si ma všimol. Mňa!

A potom dodal (čo ma trochu zamrzelo, lebo z toho vyplynulo, že Sam si ma včera nevšimol sám od seba z druhej strany ihriska a neočaril ho pohľad na moje deravé pančuchy a vlasy skučeravené po daždi, ale Sophie na mňa ukázala ako na Janinu mamu), že Sophie má rada Jane, chcela by, aby sa k nim prišla po škole zahrať a či by nemohla prísť dnes popoludní. A nech so sebou zoberie aj Petra, môže sa hrať s jeho synom Tobym.

Na chvíľu som zaváhala. Horúčkovito som premýšľala, ako si taktiež zaobstarať pozvánku, aby som sa dostala do Samovho domu, presnorila ho a zistila, či je naozaj taký dokonalý a úžasný muž, ako sa zdá. A aj preto, aby som sa mohla niekedy zapojiť do rozhovoru Spolku čertovsky dokonalých mamičiek, ktoré o ňom štebotali ako hormonálne nabité škorce, no ktoré, pokiaľ viem, ešte nepozval s deťmi k sebe domov.

Sam pokračoval: „Viem, že je trochu zvláštne, aby šli vaše deti k niekomu cudziemu domov, tak, prosím, prídte s nimi.“

Ha! Takže môžem ísť aj ja. Znovu som sa vyhla guľke zúfalstva, hoci na druhej strane si očividne myslí, že ho považujem za pedofila/obchodníka s deťmi/vládca podsvetia. Človek nemôže mať všetko.

Samov domov vôbec nenaplnil moje očakávania. Predpokladala som, že bude bývať v nejakej modernej sklenenej hranatej stavbe plnej dômyselných prístrojov a štýlového, no nepohodlne pôsobiaceho nábytku z dvadsiateho prvého storočia. V podstate som mala pred očami víziu z dizajnerskeho televízneho programu *Grand Designs*, po akej túži Simon – aj so stoličkami od Ludwiga Mies van der Rohea, po ktorých prahne a ktoré si nemôžeme dovoliť, lebo by ich rozhrýzol bulteriér a deti by po nich skákali, kým by sa nezlomili.

Jeho dom pripomínal skôr moju víziu domova – mäkké pohovky, pekne natretý francúzsky nábytok a vkusný neporiadok, nie ako ten neporiadok, čo straší u nás. Trochu netaktne som sa o tom zmienila pred Samom, ale reagoval veľmi vlúdne a vysvetlil mi, že v dome nie je skutočný neporiadok, lebo sa ešte len prístáhovali a polovicu nábytku a vecí si zoberie jeho partnerka Robyn. Robyn je zrejme interiérová dizajnerka, preto majú tak pekne zariadený dom.

Zúfalo som sa túžila opýtať na stratenú Robyn, ako a prečo opustila muža ako Sam, ktorý si u mňa ešte šplhol vo svojej dokonalosti tým, že mal doma najlepšie mäťové keksíky, ale ten nechvejne zmenil tému, takže sme sa začali rozprávať o rôznych mimoškolských aktivitách v okolí – ktoré sú dobré, ale nie hodné obrovských súm peňazí, čo do nich človek musí vraziť. Bol to nudný, ale bezpečný rozhovor a nemala som pri ňom príležitosť poznamenať niečo v zmysle: „Veľmi by ti prekážalo, keby som ťa oblízala? Si celkom sexi.“

Potom sa s krikom zjavili Sophie s Jane, lebo Toby a Peter ich vyrušili pri hre „Kozmetické premeny“ a zaútočili na ne so

zbraňami Nerf. Ešteže tak, lebo dievčatá už boli celé od mejkapu a trblietavých ozdôb, hoci podľa ich slov boli len v polovici premeny. Uprostred kriku a boja som chytila mladú strip-terku a drobného Ramba za ruky a odtiahla ich domov, aby o nás Sam nestratil mienku, že sme príjemná, normálna rodina, s ktorou sa chce on a jeho deti spriateliť.

Takže tak. Okrem toho je dnes *Piatok, keď na všetko prdím*. Trikrát hurá! Konečne sa môžem vzdať v nevyrovnanom súboji o deti so skorbutom a namiesto brokolice im dám mrazenú pizzu. Môžem prestať predstierať, že im chcem obmedziť čas strávený pred obrazovkami a nechám ich s elektronickými opatrovatelkami, kým potichu srkam nevýrazné víno a sledím po svojich bývalých frajeroch na Facebooku. Simon znovu zaspí na pohovke pred poondiatymi *Rodenými obchodníkmi*, a hoci chrápe ako divá sviňa, čo sa topí v sude s ovsenou kašou, skríkne: „Pozerám to!“, vždy keď sa pokúsim vytiahnuť mu z rúk ovládač. Niežeby mi pomohlo, keby sa mi podarilo dostať sa k ovládaču, lebo náš televízor aj tak neviem prepnúť. Simon sa totiž hrozne vyžíva v rôznych dômyselných prístrojoch, takže máme doma milión elektronických škatúl a vysieláčov, čo sa ovládajú samostatnými ovládačmi, a tie treba najprv nastaviť na iný kanál. Keďže si neviem zapamätať, ktorým ovládačom sa ovláda ktorá škatuľa, vždy postláčam všetky gombíky. Napokon sa nado mnou zľutuje jedno z detí a pomôže mi.

Pes sa na mňa dnes večer pozerá veľmi odmietavo. Asi vycítil, že sa zaoberám nemravnými myšlienkami o Samovi, a odsudzuje ma, že som nehanebná pobehtica, ktorá ho využila, aby sa s ním dala do reči.

SOBOTA, 26. SEPTEMBRA

Simon strávil popoludnie v kôlni a ja natieraním príborníka v jedálni v snahe napodobniť osobitý opotrebovane-elegantný štýl nábytku v Samovom dome. Deti sa zatiaľ usilovali vytvoriť niečo kreatívne pomocou trblietavého lepidla, ktoré však vyschlo. Pokúsila som sa ho oživiť teplou vodou a lepidlom PVA, no hmota, ktorou deti následne potreli seba a stôl, pripomínala skôr semeno jednorozčca.

Simon sa trochu nahneval, keď som mu ukázala nabielo natretý príborník, lebo patril jeho starej mame a je rodinným dedičstvom. Nelútostne poznamenal, že teraz vyzerá len opotrebovane, nie elegantne. Možno preto, že pri šmirgľovaní som sa dala trochu uniesť.

Vďaka nedostatku Simonovej podpory pri zveľaďovaní nášho nábytku však zmizla aj posledná výčitka, že ho večer opustím a pôjdem s Hannah na drink. Zatváril sa prekvapene, keď som sa pred ním zjavila v spoločenskom oblečení, s učesanými vlasmi, rúžom a dokonca aj namalovanými mihalnicami. Bol taký prekvapený, že poznamenal: „Vyzeráš dobre. To kvôli mne?“ Pritom som mu dnes minimálne deväťkrát zopakovala, že večer bude dávať pozor na deti a že im treba z vlasov vymyť jednorozčcovo semeno, lebo ja idem von s Hannah, aby nemusela byť sama v prázdnom dome, keďže dnes večer má ich deti na starosti Dan.

Možno som naňho vyletela trochu ostrejšie, ako bolo nutné, že som sa určite nenahodila kvôli nemu, lebo sa zatváril smutne a sklamane. Rýchlo som sa opýtala: „Naozaj vyzerám dobre?“

Odvetil: „Hej, vyzeráš okej.“ Presne to chce počuť každá žena. Idiot.

Chudera Hannah znova upadla do zúfalstva, lebo zistila, že Dan trtká nejakú štetku, ktorá má dvadsať a niečo a stretol ju v posilňovni. Keď sa ho Hannah opýtala, či ju opustil kvôli nej, vôbec nevyzeral, že mu to je ľúto. Dan je strašný čurák. Simon v tej svojej kôlni aspoň nenájde žiadnu dvadsaťročnú sexicu.

Napadlo mi, či by som nemala dohodnúť Hannah rande so Samom, keď sa spamätá z Dana. To by bolo odo mňa milé a zároveň nezištné. Obom by som pomohla znovu nájsť lásku a trochu by som odčinila, že som sa doňho nehanebne zabuchla. Keby bol zadaný, možno by sa mi tak nepáčil. A Dan by sa určite hrozne nasral, keby uvidel Hannah s takým úžasným chlapom. Čo zmôže jeho dvadsaťročná kost' z posilňovne proti takému zadku?

Potom, ako som celý večer pri fľaši Sauvignonu Blanc počúvala, aký je Dan čurák, zrazu som pocítila náklonnosť k Simonovi a chcela som mu o nej povedať, keď sa vrátim domov. No našla som ho odkvácnutého na pohovke a z telky revali pretekajúce sa motorky. Ako pri tom môže spať? Chrúpal a mal na sebe najstarší a najškaredší vlnený sveter. Hoci som ho dost silno zasiahla vankúšom do tváre, nedal sa zobudiť. Nechala som ho teda tam a šla som si ľahnúť.

Kedy Simon tak zostarol? Kedysi sme boli hore celú noc, rozprávali sme sa a počúvali hudbu. Nerozprávali sme sa o ničom konkrétnom – márne by sme tvrdili, že naše radikálne pohľady na umenie a politiku prinášajú svetu osvetu. Vlastne ani neviem, o čom sme sa rozprávali, ale rozprávali sme sa. Keď som ho spoznala, pripomínal čosi medzi gotikom a novoromantikom – mal na sebe veľký čierny kabát z bazáru a fajčil jednu červenú marlborku za druhou. Pôsobil ako neskutočný frajer. Aj on sa možno na mne niekedy pristaví pohľadom a uvažuje, čo sa so mnou stalo. Ešte vždy si pamätám, čo som mala oblečené, keď som sa s ním zoznámila – veľmi krátku čiernu sukňu,

martensky, akýsi rybársky sveter, čo som ukradla bývalému, a priveľké tvídové sako, ktoré som šlohla otcovi. Ten mi každý týždeň volal a žiadal ma, aby som mu ho vrátila, ale nemohla som, lebo už smrdelo cigaretovým dymom a hašišom. S odstupom času si myslím, že som musela vyzerat' ako blázon, ale vtedy som bola so sebou nadmieru spokojná.

Študovali sme spolu na vysokej v Edinburghu. Všimla som si ho už v prvom ročníku, ale nikdy som sa mu neprihovori-la, lebo bol starší, o ročník vyššie a patrilo do frajerskej bandy umelcov, zatiaľ čo ja som nebola ani frajerská, ani umelkyňa, hoci som sa snažila o oboje. Až na konci môjho druhého roč-níka ku mne raz večer podišiel v krčme Pear Tree a opýtal sa, či nemám zapalovač. Neskôr sa mi priznal, že to bola len výhovorka, aby sa so mnou mohol pustiť do reči. Ten večer považujem za asi najabsurdnejší a najlichotivejší zážitok, ktorý sa mi kedy prihodil.

A teraz máme dve deti, trochu väčšiu hypotéku, ako by sme si želali, práce, v ktorých nie sme úplne šťastní, a zničený príborník. Musím priznať, že nevyzerá lepšie ani po tom, čo vyschla farba, hoci som dúfala, že bude (vyzerá, akoby patrilo do kontajnera, a tam patrí aj môj plán zmeniť povolanie a stať sa interiérovou dizajnérkou). Minule zahral rádiový DJ Steve Wright pesničku *Disco 2000* v zlatých starých hitoch. *Disco 2000!* Pesnička *Disco 2000* nie je starý hit, je to najlepšia pes-nička na svete a vznikla asi pred rokom, nie? Ako môže byť, dopekla, starým hitom? DPČ s mojím životom. Už nikdy nebudem mladá.

OKTÓBER

SOBOTA, 4. OKTÓBRA

Simon neprestáva hovoriť o zničenom príborníku.

„Čo ťa to posadlo, Ellen? Čo s ním urobíš, Ellen? Uvedomuješ si, ako dlho patrí našej rodine, Ellen? Čo povie moja matka, keď ho uvidí?“

Napokon mi z toľkého fňukania došla trpezlivosť a skríkla som: „Je to len príborník! Kus dreva! Nie je to koniec sveta! Nemá ani žiadnu hodnotu!“

Simon sa zatváril zranene a žalostne potiahol nosom: „Má obrovskú sentimentálnu hodnotu, Ellen, a ty si ho zničila bez toho, aby si sa so mnou poradila. Mám právo hnevať sa, nie?“

„Simon, zlatko,“ zavrčala som, „keby si nebol celý víkend zavretý v kôlni a nevyhýbal sa interakcii so mnou a deťmi, lebo zjavne ťa tam drží mnoho dôležitých povinností, možno sme sa o tom mohli porozprávať. Nemyslíš?“

„Ospravedlňujem sa, že som si myslel, že aspoň cez víkend mám právo byť chvíľu sám, zlatko, ale niektorí z nás musia pracovať na plný úväzok. Niektorí z nás neskončia v práci na obed a nemôžu si zobrať voľno len tak v strede týždňa, a preto sú cez víkend hotoví, doriti,“ odsekol mi na to.

„NIEKTORÍ z nás neskončia v práci na obed, NIEKTORÍ z nás skončia tak, že sa ako blázni ponáhľajú do školy po NIEČIE deti, ZLATKO! NIEKTORÍ z nás strávia zvyšok večera tým, že berú NIEČIE deti na rôzne krúžky, varia veče-

ru, perú, dozerajú na kúpanie a domáce úlohy a uložia NIEČIE deti do postele, lebo NIEKTO je po práci, samozrejme, taký unavený, že sa zmôže len na to, aby sa s pívom usalašil pred telkou. NIEKTORÍ z nás strávia takzvané ‚voľno‘ tým, že sa snažia nastoliť aký-taký poriadok v tejto diere, a NIEKTORÍ z nás celý víkend upratujú, perú, žehlia a zabávajú NIEČIE deti! ZLATKO!“ jačala som.

Zdalo sa, že som dokázala svoju pravdu, no zároveň som sa obávala, že hlas mi od toľkého hnevu vystúpi do takých výšok, že moje úžasné argumenty, prečo je Simon sebecký bastard, bude počuť len delfín.

„Preboha, Ellen. Prečo s tebou musím vždy súperiť? Zničila si príborník mojej starej mamy, ale sťažuješ sa, ako keby som ti ublížil ja,“ zahundral Simon.

„Nesúperíme. Len som ti chcela ozrejmiť, ako trávim svoj ‚voľný‘ čas. A teraz mi láskavo dovoľ stráviť ďalší voľný čas tým, že vezmem tvoje deti na príjemnú návštevu ku kamarátom.“

„Ideme k Sophie a Tobymu,“ ozval sa Peter.

„Sophie a Toby nemajú mamičku, bývajú len s ockom Samom. Mamička Lucy Atkinsonovej vraví, že Sam je kus,“ ochotne vyhlásila Jane.

„Kto je Sam?“ opýtal sa Simon chladne.

„Nový otec v škole. Slobodný otec,“ vysvetlila som mu.

„A je naozaj kus?“

„Úprimne, nevšímala som si,“ nehanebne som mu zaklamala a dúfala som, že sa nečervenám.

U Sama bolo výborne. Milujem jeho dom. Viackrát som sa prichytila, že premýšľam, aké by bolo sedieť ráno pri svetlo-modro-krémovom kuchynskom stole oproti Samovi so strapatými vlasmi v župane a vychutnávať si s ním kávu. Nie, nie v župane. To nie je sexi. Možno v pyžamových spodkoch

značky Calvin Klein, v nejakom peknom, tesnom tričku a so strniskom... PRESTAŇ, ELLEN! IHNEĎ PRESTAŇ!

SOBOTA, 10. OKTÓBRA

Dnes popoludní sme boli s deťmi v parku. Nikdy sa v ňom však nezabávame podľa mojich predstáv. Už po príchode ma čakala veľmi príjemná úloha – musela som sa uistiť, či na ihrisku nie je žiadna rozbitá fľaša alebo kondóm, ktoré tu po sebe mohli predchádzajúcu noc nechať znudení tínedžeri (asi by sme mali byť radi, že si aspoň dávajú pozor, dokonca aj po fľaši lacnej vodky, ale rozhovor o tom, prečo sa deti nemôžu dotknúť toho „zvláštneho balóna“, ktorý našli, si po opici príliš neužívam). Potom sa treba vyhnúť Spolku čertovsky dokonalých mamičiek, ktoré rozdáajú svojim ružovolicím ratolestiam zdravé domáce datľové a granolové cereálne tyčinky. Ja som deťom nedoniesla nič, lebo som verila, že keďže sú v školskom veku, dokážu vydržať hodinu bez toho, aby si každých tridsať sekúnd pchali niečo do úst. No keď ste jediná mamička bez jedla, určite ste urobili chybu. Zrazu žiadajú, aby ste ich stále krmili, otvárajú zobáky a štekajú ako vtáčiky – no ak im dovolíte zjesť červíka, ako som pristihla Petra, keď mal tri roky, ostatní vás za to odsúdia.

Hrabala som sa vo vreckách, či nenájdem niečo pod zub. Vytiahla som len čosi celé od chĺpkov, čo mohol byť kedysi gumový medvedík. Vtom sa v parku zjavil... kto iný ako Sam. Ani jemu očividne nenapadlo vziať so sebou toľko jedla, aby deti vydržali prípadné mesačné obliehanie. Hoci Dokonalá mamička Dokonalejšie Lucy Atkinsonovej a jej prívrženkyne ho nadšene pozdravili, keď šiel okolo nich, a pokúsili sa podplatiť jeho deti zapekanými cuketami („Nebojte sa, nie je v tom žiad-

ny cukor, keď pečiem, sladím len jablkovou šťavou.“), podišiel ku mne a sadol si vedľa mňa. Je možné, že Sam si sadol práve vedľa mňa, lebo som prišla do parku prvá a prefíkane som obsadila jedinú lavičku, ktorá bola trochu chránená pred zavýjajúcim východným vetrom, čo tadiaľto fučí a hrozí rodičom podchladením, zatiaľ čo deti odhadzujú drahé teplé bundy, behajú ako zmyslov zbavené a vôbec nevnímajú chlad?

„Nerozumiem tomu, Ellen,“ ozval sa Sam. „Prečo všetky deti jedia? Nekrmia ich doma? A čo to jedia? Toby práve povedal tej blondíne, že on zelené koláče neje. Na tom niečo bude.“

„Ešte si nezažil súťaženie mamičiek?“ opýtala som sa. „No, s tebou možno nesúťažia, lebo sú príliš zaneprázdnené obdivovaním tvojho... hm... tvojich otcovských schopností.“ (Takmer som povedala zadku!) „Sleduj ich. Súťaž spočíva v tom, že chcú predviesť, že ich deti sú dobre živené a zdravé, ak jedia tú najnechutnejšiu maškrtu. Body navyše sú za to, ak im príprava jedla trvala dlhšie než ostatným – najlepšie, ak museli namočiť chia semienka na noc do mandľového mlieka – a čím neznámejšie a odpornejšie prísady použili, tým lepšie. Je celkom vtipné, keď im to nevyjde. Minulý týždeň sa Emilia Fortescueová povracala svojej mamičke na drahé baleríny, keď ju prinútila zjesť mafin z konope a zo spiruliny. Keď sa deti najedia, mamičky na ne začnú kričať, aby predviedli svoje gymnastické schopnosti na preliezačkách alebo architektonické v pieskovisku. Dokonalá mamička Dokonalej Lucy Atkinsonovej rada kričí povely po francúzsky, ale minulý týždeň ju tromfla mamička Tabithy MacKenzieovej, keď spustila po mandarínsky. Pohľad na tvár Lucinej mamičky bol na nezaplatenie.“

Ohromene som si uvedomila, že Sam sa smeje. Nechcela som byť vtipná, len kritická a nespokojná, lebo poslednú hodinu som mrzla na lavičke a neoblomne zízala do mobilu.

Chýbala mi totiž sila dobrovoľne sa vrhnúť do „víru neschopnosti“, kde som skončila, vždy keď som sa zapojila do rozhovoru so Spolkom čertovsky dokonalých mamičiek. Pohľad som zdvihla len pri výkrikoch, pri ktorých tuhla krv v žilách, aby som sa ubezpečila, že ich nevydáva Peter alebo Jane a ani ich nespôsobili.

„Prečo to, preboha, robia?“ neveriacky sa opýtal Sam.

„Netuším,“ pokrčila som plecami. „Možno to súvisí s tým, že kedysi mali veľmi dôležitú prácu, ale kvôli deťom sa jej vzdali, no teraz ich deti vychovávajú pestúanky z východnej Európy a ony zatiaľ nakupujú. Niekedy, keď sa chcú tváriť, že stále ‚pracujú‘, zahrajú sa na ‚dizajnérky‘ – vyrábajú hocičo, väčšinou detské oblečenie alebo šperky. Momentálne sú populárne kašmírové dupačky. No a ak manžel vlastní celé portfólio nehnuteľností a vy kúpite pár vankúšov, môžete sa nazvať aj interiérovou dizajnérkou. To všetko stíhajú medzi hodinami jogy a pilates a kontrolovaním mobilu bohatého manžela, či ich náhodou nepodvádza s opatrovatelkou (opatrovatelky nemajú mená). Zrejme si potrebujú dokázať svoju dôležitosť, a preto súťažia a predvádzajú sa jedna pred druhou, ktorá z nich dáva deťom najviac lásky a organických potravín, a ktorá má najlepšie živé, vyvinuté a, čo je najdôležitejšie, najnadanejšie deti. Ach, a zabudla som, že klamú. Vidíš tamtú? Volá sa Fiona Montagueová. Na súťaži *Mamička, hudba a ja* tvrdila, že jej dieťa má o dva mesiace menej, aby pôsobilo vyspelejšie. No premyslela to len do jeho prvých narodenín.“

Bože, zdalo sa, že keď začnem s kritikou, neviem skončiť.

„A ty necítiš nutkanie pridať sa k nim?“ opýtal sa Sam. „Nemáš chuť vytriahnuť dózy Bento plné, čo ja viem, pikantného syrového múčnika okoreneného slzami pyrenejských kamzíkov?“

Ach, aj Sam je sarkastický!

„MLIEČNE PRODUKTY? Zbláznil si sa? Všetci dodržiavajú bezlaktózovú a bezlepkovú diétu, a okrem nich majú ešte ďalšie ‚intolerancie‘. Minulý rok bolo v móde prísť s čo najneznámejšou prísadou, vyhlásiť, že vaše dieťa je na ňu alergické, a pokúsiť sa, aby ju škola zakázala používať. Chcela som tvrdiť, že moje deti sú alergické na trblietky, no nezabralo to.“

„Ale teraz vážne, ako to, že tá nevtiahli do toho šialenstva?“

„Nedovolia mi byť v ich partii. Skupinkujú sa viac ako školáčky a ja sa nehodím ani do jednej zo skupín, keďže nie som dosť bohatá a musím pracovať, lebo inak by sme boli na mizine. A to všetko preto, lebo som sa rozhodla vziať si frajera z vysokej namiesto toho, aby som počkala, kým si nájdem primerane dôležitú prácu, zvediem pekného bohatého chlapa z mesta a uspokojím sa s ‚navrhovaním‘ zbytočných čačiek, ktoré rozpredám ostatným znudeným bohatým ženám. Ach, a ešte sa mi nedarí skryť, že ich považujem za povýšenecké mrchy, čo mi veľmi nepomáha. No teba by hneď prijali do partie – nezadaný sexi otecko, s ktorým by mohli flirtovať a ktorý by prinútil ich manželov žiarliť, to je presne to, čo potrebujú.“

Zrazu som sa odmlčala. Uvedomila som si, že som sa dopustila najhoršieho britského *faux pas* – prezradila som mu priveľa. Sam sa tváril šokovane, takže som zamrmlala dačo v tom zmysle, že idem skontrolovať deti.

„Sú v poriadku,“ odvetil Sam. „Hrajú sa s mojimi hladujúcimi uličníkmi, čo odmietajú zelené koláče. Počkaj, myslím, že sa schyluje k nejakému incidentu.“

Nikdy ma viac nepotešilo, že Jane vyprovokovala ďalšiu šarvátku a ja musím zasiahnuť. V parku sa nachádza kolotoč, do ktorého si deti môžu posadať a niekto ich roztočí. Jane presvedčila Dokonalú Lucy Atkinsonovú, aby naň nasadla, začala ju točiť, ako najrýchlejšie vedela, a pritom sa chichotala

ako maniačka. Čím hlasnejšie Lucy Atkinsonová kričala na Jane, nech ju prestane točiť, a nariekala, že sa povracia, tým rýchlejšie ju Jane točila. Dobešla som akurát včas, zvalila Jane na zem a zastavila kolotoč nohou. Kolotoč sa však točil takou rýchlosťou, že keď som ho prudko zastavila, usoplenú Lucy Atkinsonovú to odhodilo do hráškovozelenej trávy k bezchybným nohám jej matky. Vďaka bohu sa nepovracala na dokonalé topánky svojej Dokonalej mamičky, ale celkom ich zasoplila. Vyzerali draho.

Strčila som do Jane a horúčkovo som sa ospravedlnila: „Prepáč, bolo to len nedorozumenie, Jane si myslela, že kričí, lebo sa jej to páči a chce sa točiť rýchlejšie! Tie deti! Hahaha! PETER! JE ČAS ÍŠŤ!“ Rýchlo som ušla. Malo to tú výhodu, že som sa už nemusela prihovoriť Samovi. Veď som mu práve prezradila, že je nezadaný sexi otecko a všetky mamičky ho chcú dostať.

Keď sme sa vrátili domov, Simon bol v kôlni. Ostentatívne sa snažil ošmirgľovať opotrebovaný príborník. Nepomáhalo to. Som si však istá, že čoskoro bude celú záležitosť s príborníkom vnímať ako žart.

PIATOK, 16. OKTÓBRA

Hurá, zase je tu *Piatok, keď na všetko prdím!* Simon dnes zrejme „pracoval z domu“, čo sa dá preložiť ako „čítal si noviny *Daily Mail* a zožral mi všetky keksíky“ (pravdupovediac, ja robím to isté, keď sa mi podarí „pracovať z domu“). Okrem toho to znamenalo, že si musel poradiť s radostným časom zvaným večera, kým ja som sa chystala von s Hannah a so Samom. Rozhodla som sa, že sa najlepšie zbavím nemravných myšlienok o Samovi tak, že ho dám dokopy s Hannah.

Obom som, samozrejme, tvrdila, že pôjde o zábavné nenútené posedenie pri drinku. Samovi som nahovorila, že aspoň spozná ďalších ľudí z okolia, bla-bla-bla. Nepriznala som, že v skutočnosti chcem už v zárodku udusiť ohromné pobláznenie, ktoré k nemu cítim. A zároveň budem mať príležitosť kúpiť si krásny klobúk na Svadbu storočia, kde vďaka svojim úžasným schopnostiam dohadzovačky zhrabnem všetky zásluhy. Asi ma na nej požiadajú aj o príhovor. Možno by som im mohla pomôcť s prípravami. Často premýšľam, že by som chcela organizovať svadby – mám pocit, že by som v tom bola veľmi dobrá.

Moje prípravy na večer s priateľmi neprebiehali tak pokojne, ako som si pôvodne predstavovala. Okrem toho, že ma stále vyrušovali Peter s Jane, Simon si nevedel poradiť s večerou/kúpaním/uložením do postele a niekoľkokrát sa za mnou beznádejne privliekol do spálne a nariekal: „Čo je to s nimi? Prečo sa takto správajú?“ Z kúpeľne k nám doliehali výkriky a spod dverí sa valila voda.

„Simon, správajú sa tak, lebo si im dovolil dať si cukríky Haribo, a tie ich zmenili na šialených, hyperaktívnych démonov z pekla.“

„Tak prečo si mi dovolila, aby som im ich dal? Prečo si ma nevarovala?“

„Už niekoľkokrát som ti vravela, aby si im ich nedával, Simon. Väčšinou ma necháš, aby som si poradila so spúšťou, čo potom nastane, a ty odídeš robiť niečo iné.“

„A prečo máme tie cukríky vôbec doma, keď majú na tých zmätkov taký vplyv?“

„Neviem. Netuším, ako sa k nám tie cukríky vôbec dostávajú. Proste tu sú a akokoľvek veľa z nich zjedia, neubúdajú. Myslela som si, že si ich kúpil ty, ale ak nie ty, tak je to jedna z tých životných záhad, na ktoré nikdy nenájdeme odpoveď,

ako napríklad, prečo sú v grčke kúsky mrkvy, aj keď si žiadnu nezjedol. No teraz MI NA TOM NEZÁLEŽÍ, lebo idem VON.“

Simon mi aspoň zložil kompliment, ako dobre vyzerám, keď som pohodila vlasmi a vytancovala z domu, a pritom som ho oň ani nepožiadala. Cítila som sa previnilo, že odchádzam a znovu ho opúšťam. Napadlo mi, či som ho nemala zobrat s nami.

Keď som dorazila do krčmy, uvedomila som si, že bol dobrý nápad nechať Simona doma, lebo keby sme boli dve dvojice, bolo by na prvý pohľad jasné, že sa snažím dať Hannah a Sama dokopy. V takýchto záležitostiach musí človek postupovať veľmi dômyselne.

Sam sa mi zdal akýsi nesvoj. Vôbec nepripomínal pokojného, nádherného fešáka, ktorý ma prenasledoval v snoch. A čo bolo horšie, rečou tela dával jasne najavo, že o Hannah nemá záujem. (Vedela som to, lebo v mladosti som hltala jeden článok *Ako zistíš, či sa mu páčiš?* za druhým. Z dievčenského magazínu *Just 17* som takto hladko prešla až na ženský *Cosmopolitan*.)

Očividne potrebujú pomoc, ak mám byť niekedy čestný hosť na Svadbe storočia/plánovať Svadbu storočia, pomyslela som si.

Kým bol Sam pri bare, rozvláčne som opisovala Hannah, aký je úžasný – aký je dobrý otec a príjemný muž. Takmer som dodala: „A pozri sa na jeho ohromný zadok! POZRI NAŇ!“, no nechcela som, aby si Hannah myslela, že vnímam jej nastávajúceho ako sexuálny objekt. Hannah však nevyzerala presvedčená a trvala na tom, že ešte neprešlo dost času, odkedy sa rozišla s Danom, a preto takto ešte nerozmýšľa.

To ma neodradilo. Počkala som, kým Hannah odíde na záchod, a nenútene som poznamenala pred Samom:

„Nie je Hannah úžasná?“

„Hm, áno, je veľmi milá.“

„Je veľmi pekná, nemyslíš? A má nádherné vlasy.“

„Hm, áno, áno, má veľmi pekné vlasy.“

Uvažovala som, či pritlačím na pílu a dodám, že má super prsia, no vtedy Sam povedal: „Ellen, ak sa ma s ňou snažíš dať dokopy, chcem ti povedať, že nie je celkom môj typ.“

Ach. Spľasla som ako balón, keď mi pomedzi prsty prekĺzla Svadba storočia aj veľkolepý klobúk (rozmyšľala som nad štýlovým klobúkom bez striešky s koketným závojčekom – keď ste čestný hosť a naplánovali ste celú svadbu, asi je v poriadku mať závojček), no potom sa mi v tele znovu rozprúdila krv, lebo mi napadlo, že možno som Samov typ ja, a preto sa mu nepáči Hannah.

Pokúsila som sa nepôsobiť príliš koketne a nesmelo som sa opýtala: „Tak aký typ žien sa ti páči?“

Sam sa zatváril trochu chúlостivo a potom odvetil: „Nuž, nie žien.“

Nie žien? AHA! Konečne mi to doplo. Vysúkala som zo seba len: „Bože, prepáč, neuvedomila som si to, bolo to odo mňa bezohľadné, prepáč!“

„Nevedela si to,“ chlácholil ma Sam. „Nerobím si z toho ťažkú hlavu. Ani heterosexuál sa nepredstaví: ‚Ahoj, som ten a ten a mimochodom som heterosexuál‘, tak prečo by sa mali homosexuáli predstaviť kompletným tanečným vystúpením Judy Garlandovej aj s džezovými rukami? Každopádne,“ tvár sa mu vyjasnila, „hoci som nezadaný sexi otecko – inak ďakujem za kompliment – mal by som byť v bezpečí pred slobodnými mamičkami, lebo som im nanič.“

Chvíľu som sa smiala, aký je optimista.

„Ha! Teraz budeš ešte žiadanejší! Všetky budú chcieť, aby si sa stal ich najlepším gejským kamarátom, a budú si predsta-

vovať, že sú v seriáli *Will a Grace*. Už nikdy im neunikneš. Si ZATRATENÝÝÝ!“

„Alebo sa budem obšmietat' okolo teba a ty ich odo mňa odoženieš,“ navrhol. „Možno aj na mňa preniesieš to, že sa nikam nehodíš, a nechajú ma na pokoji.“

Chudák Sam. Bude potrebovať oveľa viac ako ľudský štít v podobe mňa, aby od seba odohnal Dokonalú mamičku Dokonalej Lucy Atkinsonovej, keď si uvedomí, aký má potenciál stať sa jej nevyhnutným doplnkom. No nech robí, ako chce.

Zistila som teda, že moje schopnosti dohadzovačky nie sú, bohužiaľ, také vycibrené ako schopnosti rozpoznať reč tela (v časopisoch sa nikdy nepísalo, ako dohodit' kamoškám priateľa, asi preto, lebo všetky súťažíme o chlapov, a keď nejakého získame, mali by sme si ho nechať pre seba) a ďalej sme sa opíjali. Sam bol oveľa uvoľnenejší a vyrozprával nám, ako ho jeho nehanebný expriateľ Robin (nie žena a nie Robyn) opustil. Svoj prejav poriadne okorenil nehanebným opakovaním slova „BASTARD!“

Robin tvrdil, že odchádza na cesty preto, lebo sa kvôli práci vášnivo zaujíma o obnovovanie starožitného francúzskeho provinčného nábytku, no v skutočnosti trtkal nejakého Francúza, ktorý sa volal Jean Claude alebo René, alebo mal nejaké iné hlúpe francúzske meno, ako nám po niekoľkých kokteiloch vysvetlil Sam. (Objednal nám kokteil Manhattan, ktorý je veľmi dobrý, a hoci sa vyrába z čistého alkoholu, chutí ako čerešne a človek sa z neho veľmi rýchlo opije.) Robin s tým francúzskym chlapíkom napokon zdrhol a nechal Sama samého s deťmi. No s Jeanom Claudom/Reném mu to neklapalo a pred pár mesiacmi sa pokúsil dať znovu dokopy so Samom.

„Povedal som mu: ‚Chod' do riti!‘ To som mu povedal.“ Sam sa rozhodol, že s deťmi potrebuje nový začiatok, a preto je tu, no kvôli deťom sa musí k Robinovi („Bastardovi“) správať

zdvorilo a nemôže mu povedať, aby šiel do riti, hoci by chcel. Sam je dosť výrečný, keď sa opije.

Hannah sa s nami zase podelila o to, že Dan (ktorého sme tiež počastovali slovom „BASTARD“) jej oznámil, že bude tento víkend s pobehlicou (netušila som, že slovo „pobehlica“ sa ešte používa, kým ho Hannah nevypískla z druhej strany stola) a zoznámi ju s deťmi.

„Bastard!“ vykrikol Sam. „Dokonca ani Robin (bastard!) si nedovolil predstaviť naše deti tomu, ako sa volá, chujovi Henrimu.“

„Potrebujeme ďalšie kokoteily,“ zamrmlala som opito.

Prekvapilo ma, že Simon ešte nespal, keď som prišla domov, čo bolo milé. Nanešťastie som bola dosť sťatá a nedokázala som zo seba dostať viac ako: „Hrianku. Potrebujem hrianku. Ihneď. Mňam, hrianka. Ešte jednu. Lúbim ťa, ty jeden.“

Napriek tomu, aká som bola hrozne opitá, mi Simon neroobil prednášku, že som nehanebná alkoholička, ale zasmial sa a poznamenal: „Zdá sa, že si sa zabavila, zlatko!“ A uložil ma do postele. To je jeden z mnohých dôvodov, prečo ho lúbim, hoci niekedy mi poriadne lezie na nervy. Asi by som s ním mala zostať. Myslím, že aj on ma má rád.

SOBOTA, 17. OKTÓBRA

Dnes som bola takmer celý deň nepoužiteľná. Veľmi nepoužiteľná. Piť Manhattan napokon možno nie je taký dobrý nápad. Keď som vstala, kuchyňa bola celá od kvasnicovej nátierky Marmite. Rada by som zvalila vinu na Simona alebo na deti, ale ja som jediná v dome, čo je Marmite, a keďže všetkým ostatným sa dvíha žalúdok, len čo tú nátierku začítia, musím prevziať zodpovednosť za túto spúšť, hoci netuším, ako sa mi

podarilo natrieť ňou steny. Jedinou útechou mi boli správy od Hannah a Sama, v ktorých sa pýtali, či neviem, ako sa dostali domov. Ja si aspoň pamätám, že som si zavolala taxík, takže asi nie som až taká rozbitá ako oni dvaja.

Okrem nátiery v kuchyni vyzeral dom nezvyčajne čisto, najmä vzhľadom na to, že včera na deti dozeral Simon. Prezliekol si dokonca aj nechutný vlnený sveter za celkom pekný. Ten vo mne vyvolal príjemné pocity preto, lebo som plytká a márnomyseľná, hoci predstieram, že nie som, a preto, lebo sa ku mne zachoval tak milo, hoci som sa vrátila úplne na mol. Svoju zásluhu na tom malo aj porovnanie s nehanebným správaním Dana a Robina. Konečne som sa mu ospravedlnila za to, že som zničila príborník jeho starej mamy. Napokon to zobral veľmi pokojne a povedal mi, aby som si nerobila starosti, veď je to len príborník (TO SOM Povedala AJ JA!).

Dodal však, že by som sa mohla konečne zmieriť s tým, že renovovanie nábytku nie je moja parketa, a pripomenul mi mnohé ďalšie prípady, keď sme boli študenti a tiež sa mi nedarilo zveľaďovať nábytok. Vtedy som ešte verila, že je prijateľné priniest domov haraburdy z kontajnera. Raz som v ňom našla Austrálčana, krátko predtým, než sme sa dali so Simonom dokopy. Nepriniesla som ho domov, hoci bol celkom kus. Opísala som mu, ako sa dostane do najbližšieho hostela. Lutovala som, že som ho nechala odísť, ale v duchu som si vravela, že keby som ho vzala k sebe domov a ukázalo by sa, že je pre mňa ten pravý, musela by som po zvyšok života odpovedať na otázku, ako sme sa stretli: „Našla som ho v kontajneri.“

To, že Simon zobral v pohode celú záležitosť s príborníkom a potom sme sa spolu smiali na našej bezstarostnej mladosti, keď sme boli ešte viac na mizine ako teraz, viedlo k prejavom lásky. Simon navrhol, aby sme využili, kým sú deti zhypnotizované animovaným seriálom *SpongeBob v šortkách*. Pravdu-

povediac, súhlasila som, lebo s takou opicou sa mi pozdávala predstava, že si ľahnem do postele v tmavej miestnosti, a nie preto, lebo som zúrivo túžila, aby ma znásilnil. Každopádne sme sa vytratili, no keď mi Simon vyzliekal podprsenku, z druhej strany (našťastie zamknutých) spálňových dverí sa ozval Petrov krik, že Jane sa dopustila neodpustiteľného hriechu a prepla kanál bez toho, aby sa ho opýtala. Potom reval dačo o seriáli *Ninjago* a neférovosti a náš moment lásky bol nenávratne preč.

Uznávam, deti sú v tomto dobré. Akoby mali zabudovaný nejaký radar, ktorý zaznamenáva, kedy by sme chceli sexovať, a postará sa o to, aby k tomu nedošlo. Varovala som Simona, že nebude stačiť, keď dáme na spálňové dvere zámku. Keby sme sa chceli milovať bez toho, aby nás v polovici vyrušili, museli by sme postaviť podzemný atómový odhlučnený olovený kryt na sex a aj tak by pravdepodobne našli nejaký spôsob, ako prelomiť obranu.

UTOROK, 20. OKTÓBRA

Chudák Peter je chorý. Keď šiel včera spať, vyzeral úplne v poriadku, no potom prišiel o tretej v noci a sťažoval sa, že ho bolí hrdlo. Bolesť neprešla ani po pohári vody, mnohých objatiach či rozprávke, takže napokon som doňho napchala panadol a konečne zaspal. Celé ráno sa šuchtal, ľutoval sa a žalostne stonal, že ho stále bolí hrdlo. Dnes ma čakal rušný deň, takže som dúfala, že ďalšia lyžička sirupu pomôže a nakoniec ho šupnem do školy. No keď som na ňom vyskúšala svoj patentovaný test *Si naozaj chorý?* a oznámila mu, že ak sa naozaj necíti dobre a nemôže ísť do školy, bude musieť zostať v posteli a potichu si čítať, nie sedieť a hrať sa na elektronických zaria-